

Arrest

nr. 147 306 van 8 juni 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 26 februari 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DEMEERSSEMAN, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.2 Op 1 augustus 2011 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied,

het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 8 november 2011 wordt deze aanvraag ontvankelijk, doch op 23 april 2012 ongegrond verklaard.

1.3 Op 9 mei 2013 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 18 juni 2013 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 18 juni 2013 worden eveneens twee beslissingen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen, één met betrekking tot de eerste verzoekende partij en één met betrekking tot de tweede verzoekende partij en de minderjarige kinderen van de verzoekende partijen. Op 8 juni 2015, bij arrest met nummer 147 305, vernietigt de Raad deze drie beslissingen.

1.4 Op 30 september 2013 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.5 Op 21 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de bestreden beslissing, die op 4 februari 2014 aan de verzoekende partijen ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.09.2013 werd Ingediend door :

*T(...), A(...) (R.R.: (...))
geboren te (...) op (...)*

+ echtgenote:

*T(...), L(...) (R.R.: (...))
geboren te (...) op (...)*

+ kinderen: T(...), Ar(...) geboren op (...) en T(...), T(...) geboren op (...).

*nationaliteit: Armenië
adres: (...)*

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1330 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Het feit dat betrokkenen sinds september 2009 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, Nederlands leren en spreken, werkbereid zijn, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Betrokkenen kregen reeds meerdere bevelen betekend om het grondgebied te verlaten. Enige integratie werd voordat opgebouwd in illegaal verblijf en kan dan ook niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat hun oudste kind schoolplichtig is en hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Daarenboven heeft de verplichte scholing van het kind grotendeels plaatsgevonden in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Er is met deze beslissing dan ook geen schending van de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag of van de Belgische Grondwet vast te stellen.

Betrokkenen halen aan dat een terugkeer een schending van art. 8 EVRM zou inhouden en verwijzen naar de aanwezigheid op het Belgisch grondgebied van de ouders van mevrouw, haar twee zussen en een broer (zie Ovnr: (...)). Betrokkenen tonen evenwel niet aan waarom de loutere aanwezigheid van een aantal van mevrouws familieleden het voor hun bijzonder moeilijk maakt om terug te keren. Er wordt niet aangetoond dat betrokkenen geen familie in het herkomstland meer zouden hebben, noch wordt een zo nauwe band tussen mevrouws enkele familieleden en betrokkenen aangetoond als zou het voor hun een effectieve schending van art. 8 EVRM uitmaken indien zij dienen terug te keren. Dit argument kan aldus eveneens niet weerhouden worden.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 28.12.2010 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus - weigering subsidiaire beschermingsstatus' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven nog steeds illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure - namelijk ongeveer een jaar en drie maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het gegeven dat er geen Belgische diplomatieke post is in Armenië kan voor verzoekers geen buitengewone omstandigheid uitmaken, terwijl dit niet het geval is voor andere Armeense burgers. De loutere bewering als zou het voor betrokkenen financieel niet haalbaar zijn om zich naar Moskou te begeven kan ook niet weerhouden worden daar betrokkenen niet aantonen dat zij de Belgische ambassade te Moskou niet eventueel per post zouden kunnen contacteren

Wat de aangehaalde medische problematiek van mevrouw betreft; betrokkenen hebben hiervoor reeds twee aanvragen art. 9ter ingediend, dewelke telkens geweigerd werden (de laatste nog relatief recent, te weten op 16.06.2013). Betrokkenen dienen overigens het onderscheid tussen beide procedures art. 9bis en art. 9ter te respecteren. Medische elementen worden niet weerhouden in een aanvraag art. 9bis. (...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en evenredigheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht en de artikelen 8 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij zetten in hun verzoekschrift het volgende uiteen:

"3.1.

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en niet draagkrachtig gemotiveerd.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuursbeslissing gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

Het zorgvuldigheidsbeginsel zou kunnen omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en

ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

De administratieve overheid moet in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschatten en afwegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassingen van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad toe om een bestuursbeslissing te annuleren indien deze tegen alle redelijkheid ingaat, zijnde wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

3.2.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zouden vormen teneinde de verzoekende partijen toe te laten hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen in België.

3.2.1.

Er dient vastgesteld te worden dat in de aanvraag tot humanitaire regularisatie meerdere elementen worden aangehaald, waarvan in het verleden reeds werd geoordeeld dat ze als een buitengewone omstandigheid kunnen beschouwd worden.

- 1. Het recht op familieleven en privéleven overeenkomstig artikel 8 E.V.R.M.;*
- 2. Geen Belgische diplomatieke dienst in het land van herkomst;*
- 3. De rechten van het kind - schoolgaande kinderen;*
- 4. Langdurig ononderbroken verblijf in België;*
- 5. Medische situatie van de tweede verzoekende partij;*
- 6. Integratie.*

3.2.2.

Artikel 8 E.V.R.M. beschermt de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven, alsook op een privéleven.

a)

De verzoekende partijen kunnen zich ten volle beroepen op artikel 8 E.V.R.M.

Het is immers zo dat de verzoekende partijen een hechte band hebben met de ouders van de tweede verzoekende partij, de heer V(...) G(...) en mevrouw A(...) G(...). De ouders van de tweede verzoekende partij hebben een legaal verblijf in België.

De (groot)ouders die een legaal verblijf hebben in België genieten van de nabijheid van hun (klein)kinderen, dragen mede zorg voor de kinderen. Er is sprake van sterke genegenheid en betrokkenheid.

Daarnaast is het zo dat het voor de verzoekende partijen bijzonder moeilijk is om een gezinsleven en familieleven te hebben in het land van herkomst. Het is immers zo dat de verzoekende partijen in hun land van herkomst geen naaste familieleden meer hebben. Niet alleen de ouders van de tweede verzoekende partij wonen legaal in België, ook de zussen en de broer van de tweede verzoekende partij verblijven in België. De verzoekende partijen hebben geen hechte familiale banden meer in het land van herkomst.

Van de ouders van de tweede verzoekende partij kan niet verwacht worden dat zij naar hun land van herkomst zouden mee verhuizen teneinde aldaar het recht op familie- en gezinsleven uit te oefenen. De ouders van de tweede verzoekende partij hebben immers onbeperkt verblijfsrecht alhier in België.

Ook van de zussen en broer van de tweede verzoekende partij kan dit niet verwacht worden. M(...) G(...) heeft onbeperkt verblijfsrecht (elektronisch F-kaart). De verblijfsprocedures voor de gezinnen van G(...) G(...) en A(...) G(...) zijn nog hangende.

Het artikel 8 E.V.R.M. omhelst tevens de eerbiediging van het recht op het privéleven. Dit recht is veel ruimer dan het recht op familie- en gezinsleven. Het begrip privéleven omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

De verzoekende partijen stellen vast dat de verwerende partij het recht zoals gestipuleerd in artikel 8 E.V.R.M. te eng interpreteert.

b)

Het artikel 8 E.V.R.M. biedt geen absolute bescherming, doch de afwijking dient in verhouding te staan met het nagestreefde doel.

De verwerende partij is ten onrechte van oordeel dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet disproportioneel staat ten aanzien van het recht op een familie-, gezins- en privéleven.

Indien de verzoekende partijen, samen met hun twee minderjarige kinderen, dienen terugkeren naar Armenië, dan zullen zij hun rechten voor onbepaalde duur niet kunnen uitoefenen. Zij zullen voor onbepaalde duur gescheiden worden van hun naaste familieleden.

Bovendien, gelet op alle elementen eigen aan het dossier van de verzoekende partijen, is het waarschijnlijk dat aan de verzoekende partijen een humanitair visum zal worden toegekend, waardoor het tijdelijk terugsturen, met alle emotionele, praktische, financiële gevolgen vandien, disproportioneel staat ten aanzien van het nagestreefde doel.

Er kan verwezen worden naar een arrest van de Raad van State die naar analogie kan toegepast worden: (...) (Raad van State nr. 58.969, 1 april 1996 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); Rev. Dr. Étr. 1996, 742, T. Vreemd. 1997, 29)

In casu is het duidelijk dat de afweging tussen het doel en de gevolgen enerzijds en de ongemakken - integriteit van hun gezinsleven, de belangen van het kind (stabiliteit), medische problematiek, praktische en financiële moeilijkheden - anderzijds op een onevenredige wijze is gebeurd.

3.2.3.

In het land van herkomst van de verzoekende partijen is er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging alwaar de verzoekende partijen de mogelijkheid zouden hebben om hun aanvraag tot verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden in te dienen.

In de aanvraag tot machtiging tot verblijf werd de aandacht er reeds op gevestigd dat de Raad van State herhaaldelijk heeft geoordeeld dat het afwezig zijn van een Belgische diplomatieke dienst in het land van herkomst voldoende is om te spreken van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9, 3e lid van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij meent dat dit echter geen buitengewone omstandigheid kan uitmaken, aangezien de verzoekende partijen hun aanvraag zouden kunnen opsturen via een koerierdienst.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing slechts gewag gemaakt van het contacteren van de Belgische ambassade te Moskou. De motivering van de verwerende partij sluit niet uit dat de verzoekende partijen zich meerdere keren, bij aanvang van, tijdens of aan het einde van de procedure, zullen moeten gaan aanbieden bij de Belgische ambassade in Moskou.

De verzoekende partijen zullen geen tijdelijk verblijf in Rusland kunnen bekomen. Het feit dat de verzoekende partijen eerst een tijdelijk verblijf in Rusland zouden moeten bekomen alvorens een

aanvraag te kunnen indienen om verblijfsrecht in België te bekomen, toont aan welke verzwaring het feit dat er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in hun land van herkomst inhoudt.

A contrario dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij evenmin aantoont dat het voor de verzoekende partij een evidentie zal zijn om een tijdelijk verblijf in Rusland te bekomen, zodoende de procedure tot het bekomen van een verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9 van de Vreemdelingenwet te kunnen volgen.

Daarnaast dient de vraag gesteld te worden waarom de verzoekende partijen per se dienen terug te reizen naar Armenië (of naar een land buiten het Schengengrondgebied) teneinde aldaar een schriftelijke aanvraag te richten tot de Belgische ambassade, die op zijn beurt de aanvraag doorstuurt naar de Dienst Vreemdelingenzaken in Brussel die dan over de gegrondheid van de aanvraag zal oordelen.

Waarom kunnen de verzoekende partijen dan niet genieten van het voordeel van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, inhoudende dat zij hun aanvraag in België op een schriftelijke wijze kunnen indienen, teneinde alle ongemakken die gepaard gaan met het vertrek uit België te vermijden?

De Dienst Vreemdelingenzaken houdt hardnekkig vol aan een té strenge interpretatie van de voorwaarde 'buitengewone omstandigheden'. Deze te strenge interpretatie is echter niet proportioneel ten aanzien van de grote ongemakken waarmee de verzoekende partijen zullen geconfronteerd worden.

3.2.4.

De kinderen van de verzoekende partijen beschouwen België als hun thuisland. De kinderen kunnen hier in een stabiele leefomgeving opgroeien, gaan alhier naar school, hebben hun vriendjes hier, genieten van de aanwezigheid van hun grootouders, tantes, ooms, neefjes, nichtjes...

De verwerende partij stelt dat artikel 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind geen directe werking zou hebben.

Niettemin dient vastgesteld te worden dat de Belgische Staat het Verdrag heeft ondertekend, waardoor de Belgische autoriteiten wel degelijk de verplichting hebben om overeenkomstig het Verdrag te handelen en beslissingen te nemen.

Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag: (...)

Artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag: (...)

Deze rechten zijn in artikel 22bis van de Belgische Grondwet ingeschreven.

De minderjarige kinderen van de verzoekende partijen dienen tevens van deze grondwettelijke rechten te kunnen genieten (artikel 191 van de Belgische Grondwet).

De kans dat de minderjarige kinderen ten gevolge van het terugreizen naar Armenië teneinde aldaar hun aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen een schooljaar zullen verliezen, is dan ook reëel.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs behoeft. Met dit argument toont de verwerende partij echter niet aan dat de kinderen van de verzoekende partijen effectief scholing in het land van herkomst zal kunnen genieten.

Het is onredelijk de vinger te wijzen naar de verzoekende partijen, trachten voor te houden dat de verzoekende partijen de belangen van hun kinderen hebben geschaad door zich in illegaal verblijf te 'nestelen'. De verzoekende partijen streven de belangen van hun kinderen na. Zij hebben steeds oprechte pogingen gedaan hun verblijf alhier te regulariseren, enerzijds via het asielcontentieux, anderzijds via aanvragen tot machtiging tot verblijf op grond van humanitaire dan wel medische redenen. Gedurende bijna vijf jaar worden de verzoekende partijen gedoogd in België.

Sinds 2009 verblijft de oudste zoon van de verzoekende partijen in België. Het jongste kind van de verzoekende partijen is in België geboren. De kinderen zullen weggetrokken worden uit hun stabiele leefomgeving en dit voor een onbepaalde duur. Dat dit niet in het belang van de kinderen is, kan niet in betwijfeld worden.

3.2.5.

De verzoekende partijen dienen nogmaals te benadrukken dat zij geen familiale, noch sociale relaties meer hebben in hun land van herkomst.

De verzoekende partijen kunnen deze bewering niet aantonen, doch leggen hiervan weliswaar een begin van bewijs voor, namelijk dat de naaste familieleden van de tweede verzoekende partij in België verblijven. Dat de verzoekende partijen deze bewering niet kunnen staven, kan hen niet verweten worden. De verwerende partij vraagt immers een negatief bewijs, hetgeen onredelijk is.

Bij een terugkeer naar Armenië, teneinde van daaruit hun aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen, zullen de verzoekende partijen met praktische en financiële moeilijkheden te kampen krijgen.

De verzoekende partijen hebben in Armenië geen plaats alwaar zij gedurende de behandeling van hun aanvraag kunnen verblijven. Er zijn geen familieleden of vrienden die hen voor onbepaalde tijd onderdak kunnen verschaffen.

Daarnaast zullen de verzoekende partijen tevens ernstige financiële moeilijkheden kennen. De verzoekende partijen hebben in Armenië geen tewerkstelling en zullen niet financieel afhankelijk kunnen zijn van naaste familieleden, noch zullen zij een uitkering kunnen genieten van de Armeense autoriteiten, gelet op hun lange afwezigheid.

De kans dat de verzoekende partijen in mensonwaardige omstandigheden zullen moeten leven tijdens de behandelingsduur van hun aanvraag, is waarschijnlijk.

3.2.6.

De verzoekende partijen hebben tevens hun integratie aangetoond in hun aanvraag tot machtiging tot verblijf.

In eerste instantie is het zo dat de wetgever elementen van integratie niet heeft uitgesloten als zijnde een buitengewone omstandigheid.

Er dient dan ook op een afdoende wijze gemotiveerd te worden waarom deze elementen effectief niet als buitengewone omstandigheid worden aanvaard.

Het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 92 227 dd. 27 november 2012 kan naar analogie worden toegepast voor beslissingen in het kader van de ontvankelijkheidsfase. (...) (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 92 227 dd. 27/11/2012)

Er werd niet gemotiveerd waarom in concreto, in het voorliggende individuele geval de integratie niet als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd.

Vervolgens dient gewezen te worden op het feit dat de elementen van integratie en tewerkstelling - alsook het schoollopen van de minderjarige kinderen - factoren zijn die de tijdelijke terugkeer van de verzoekende partijen naar hun land van herkomst, teneinde aldaar hun aanvraag in te dienen, uitermate bemoeilijken.

De verzoekende partijen dienen hun cursussen Nederlandse taal te staken, het schoollopen van hun minderjarige kinderen wordt voor onbepaalde tijd onderbroken.

De vraag dient gesteld te worden of het redelijk en evenredig is om de verzoekende partijen eerst terug te sturen naar hun land van herkomst teneinde aldaar hun aanvraag in te dienen, en aldus de verzoekende partijen voor bovenvermelde moeilijkheden te stellen, rekening houdende met het feit dat de kans reëel is dat aan de verzoekende partijen een verblijfsrecht zal worden toegekend.

3.3.

De verwerende partij meent in de bestreden beslissing dat zij bij de beoordeling van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen rekening dient te houden met de ingeroepen medische problematiek van de tweede verzoekende partij.

Dit is niet correct.

Niettegenstaande er een specifieke procedure bestaat teneinde op grond van medische redenen een verblijfsmachtiging te verkrijgen, blijkt uit geen enkele wettelijke bepaling dat de medische problematiek van een aanvrager tot machtiging tot verblijf op grond van medische redenen geen buitengewone omstandigheid zou kunnen uitmaken.

Het terugsturen van de verzoekende partijen naar hun land van herkomst teneinde aldaar hun aanvraag tot machtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te laten indienen, kan, omwille van het feit dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de medische problematiek van de tweede verzoekende partij, een schending van artikel 3 E.V.R.M. uitmaken.

Artikel 3 E.V.R.M. heeft directe werking. Of dit artikel geschonden is, dient aldus door de bestuurlijke overheid onderzocht te worden, bij het nemen van iedere bestuurlijke beslissing.

De medische problematiek is een bijkomende moeilijkheid die de verzoekende partijen zullen ervaren indien zij verplicht worden hun aanvraag vanuit Armenië in te dienen.

3.4.

De aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreft een humanitaire regularisatie.

Gelet op het humanitaire karakter van de aanvraag, dient ten eerste met de humanitaire elementen eigen aan het individuele geval rekening gehouden worden.

De beoordeling van de verwerende partij dient reeds in de fase van ontvankelijkheid op een humanitaire wijze te gebeuren.

Er dient vastgesteld te worden dat er tal van elementen zijn waardoor het voor de verzoekende partijen uitermate moeilijk op emotioneel, familiaal, medisch, financieel, praktisch... vlak is om terug te keren naar hun land van herkomst teneinde aldaar hun aanvraag in te dienen.

De cumulatie van al deze elementen dient vanuit humanitair oogpunt worden beoordeeld. Er dient geconcludeerd te worden dat de cumulatie van al deze elementen ongetwijfeld als buitengewone omstandigheid beschouwd kan worden."

3.2 Met betrekking tot de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient erop gewezen te worden dat het bij de beoordeling van de materiële motivering niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partijen eveneens de schending aanvoeren.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. Het redelijkheidsbeginsel is slechts geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Voormeld artikel 9bis luidt als volgt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van voornoemd artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1° Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2° Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris c.q. de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partijen een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of hun aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In hun verzoekschrift verwijzen de verzoekende partijen in het kader van hun enig middel naar de verschillende elementen die zij als buitengewone omstandigheid hebben aangevoerd. Zij stellen dat van deze elementen in het verleden reeds geoordeeld werd dat ze als buitengewone omstandigheid kunnen beschouwd worden. Vervolgens gaan zij in op elk van deze elementen.

In een eerste onderdeel verwijzen de verzoekende partijen naar hun familieleden in België en artikel 8 van het EVRM. De Raad wijst erop dat hierop reeds werd ingegaan in de bestreden beslissing, waarbij gesteld wordt dat de verzoekende partijen niet aantonen waarom de loutere aanwezigheid van een aantal van de familieleden van de tweede verzoekende partij, met name haar ouders, haar twee zussen en een broer, het voor hen bijzonder moeilijk maakt om terug te keren. Er wordt aangegeven dat niet aangetoond wordt dat de verzoekende partijen geen familie in het herkomstland meer zouden hebben en dat ook niet een zo nauwe band tussen voormelde familieleden en de verzoekende partijen wordt aangetoond als zou het voor hen een effectieve schending van artikel 8 van het EVRM uitmaken indien zij dienen terug te keren. De verzoekende partijen menen dat de gemachtigde voormeld artikel 8 te eng interpreteert, doch de Raad wijst op het volgende.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

In casu hebben de verzoekende partijen zich in hun aanvraag om machtiging tot verblijf beroepen op een familieleven in België, met name met de ouders, twee zussen en één broer van de tweede verzoekende partij.

De Raad wijst erop dat het EHRM het begrip ‘gezinsleven’ in beginsel beperkt tot het kerngezin en nagaat of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplé-mentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. Hetzelfde geldt voor de relatie tussen broers en zussen (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34).

Derhalve dient de Raad om te beoordelen of er *in casu* sprake is van een gezinsleven, na te gaan of de banden tussen de verzoekende partijen en voormelde familieleden dermate hecht zijn en dat er een dermate graad van afhankelijkheid is tussen hen dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt.

De Raad wijst erop dat wanneer een verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, het in de eerste plaats haar taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen in hun aanvraag om machtiging tot verblijf geenszins wijzen op bijkomende elementen van afhankelijkheid, zodat een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk werd gemaakt. Slechts voor het eerst in hun verzoekschrift stellen de verzoekende partijen dat zij een hechte band hebben met de ouders van de tweede verzoekende partij, dat de grootouders mede zorg dragen voor de kinderen en dat er sprake is van sterke genegenheid en betrokkenheid. Gezien zij deze elementen niet hebben aangevoerd in hun aanvraag om machtiging tot verblijf, kunnen zij de gemachtigde niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden en maken zij niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing niet kon gemotiveerd worden dat de verzoekende partijen niet een zo nauwe band tussen hen en voormelde familieleden hebben aangetoond als zou het voor hen een effectieve schending van artikel 8 van het EVRM uitmaken.

In de mate dat de verzoekende partijen met de voor het eerst in het verzoekschrift aangehaalde elementen thans een familieleven met de genoemde familieleden wensen aan te voeren, benadrukt de Raad nogmaals dat hij zich bij de beoordeling van het familieleven dient te plaatsen op het tijdstip van de bestreden beslissing. Bovendien dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen zich hoe dan ook beperken tot blote beweringen en dient erop gewezen te worden dat de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel uitmaakt, zodat de schending van voormeld artikel 8 niet dienstig kan aangevoerd worden (cf. RvS 25 maart 2004, nr. 129.737; RvS 4 juli 2002, nr. 108.866; RvS 18 juni 2002, nr. 107.971).

Met betrekking tot het bestaan van een privéleven, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen in het kader van artikel 8 van het EVRM in hun aanvraag en opnieuw in hun verzoekschrift

weliswaar theoretisch verwijzen naar een privéleven, maar geenszins concreet uiteenzetten waaruit dit in hun concrete geval dan wel zou bestaan.

In de mate dat de verzoekende partijen stellen dat een afwijking van artikel 8 van het EVRM in verhouding dient te staan met het nagestreefde doel en menen dat een onevenredige afweging is gebeurd, dient te worden vastgesteld dat zij hiermee doelen op het tweede lid van voormeld artikel 8. Dit betoog is echter niet dienstig, daar hoger reeds werd vastgesteld dat zij hebben nagelaten aan te tonen dat zij überhaupt onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM vallen. Waar de verzoekende partijen in het kader van voormeld artikel 8 zowel in hun aanvraag om machtiging tot verblijf als in hun verzoekschrift nog verwijzen naar een arrest van de Raad van State van 1 april 1996, dient bijkomend erop gewezen te worden dat – naast de vaststelling dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben – zij nalaten aan te geven op welke manier dit arrest een situatie betreft die vergelijkbaar is met de hunne.

In een tweede onderdeel wijzen de verzoekende partijen op het feit dat er in hun land van herkomst, zijnde Armenië, geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is. Zij stellen dat in hun aanvraag om machtiging tot verblijf de aandacht erop gevestigd werd dat de Raad van State herhaaldelijk heeft geoordeeld dat het afwezig zijn van een Belgische diplomatieke dienst in het land van herkomst voldoende is om te spreken van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet. De Raad wijst er echter op dat de verzoekende partijen in hun aanvraag geenszins naar zulke rechtspraak hebben verwezen, zodat dit onderdeel van hun betoog materiële grondslag mist. Verder geven de verzoekende partijen aan dat de gemachtigde meent dat dit geen buitengewone omstandigheid uitmaakt, aangezien zij hun aanvraag kunnen opsturen via koerierdienst. Zij stellen dat slechts gewag wordt gemaakt van het contacteren van de Belgische ambassade te Moskou en dat de motivering van de gemachtigde niet uitsluit dat zij zich meerdere keren, bij aanvang van tijdens of aan het einde van de procedure, zullen moeten gaan aanbieden bij voormelde ambassade. Ook stellen de verzoekende partijen dat zij geen tijdelijk verblijf in Rusland kunnen bekomen en dat het feit dat zij dit eerst zullen moeten bekomen alvorens een aanvraag te kunnen indienen om verblijfsrecht in België te kunnen krijgen, aantoont welke verzwaring het feit dat er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is in hun land van herkomst inhoudt. De verzoekende partijen wijzen erop dat de gemachtigde evenmin aantoont dat het voor hen een evidentie zal zijn een tijdelijk verblijf in Rusland te bekomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen in hun aanvraag om machtiging tot verblijf hebben aangehaald dat het op financieel vlak niet haalbaar is om zich naar Moskou te verplaatsen en dat van hen ook niet kan geëist worden dat zij reizen naar de hoofdstad van een land waar zij geen verblijfsrecht genieten. Zij hebben tevens aangegeven dat het feit dat er in Armenië geen Belgische diplomatieke post is een bijkomende moeilijkheid, een bijkomend ongemak is, hetgeen niet in evenredigheid staat ten opzichte van het doel van de van toepassing zijnde wetsbepalingen. In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat het gegeven dat er geen Belgische diplomatieke post in Armenië is voor de verzoekende partijen geen buitengewone omstandigheid kan uitmaken, terwijl dit niet het geval is voor andere Armeense burgers. Vervolgens wordt gesteld dat de loutere bewering als zou het voor hen financieel niet haalbaar zijn om zich naar Moskou te begeven ook niet kan weerhouden worden, daar zij niet aantonen dat zij de Belgische ambassade te Moskou niet eventueel per post kunnen contacteren. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen in dit verband in hun verzoekschrift aangeven dat deze motivering niet uitsluit dat zij zich meerdere keren bij de ambassade zullen moeten gaan aanbieden, maar dat zij nalaten op enigerlei wijze te staven dat zij dit zouden moeten doen. Verder dient te worden vastgesteld dat nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partijen een tijdelijk verblijf in Rusland zouden moeten of kunnen bekomen. Er wordt integendeel aangegeven dat de verzoekende partijen niet aantonen dat zij de ambassade in Moskou niet per post kunnen contacteren. Het betoog van de verzoekende partijen omtrent het al dan niet kunnen verkrijgen van een tijdelijk verblijf in Rusland is dan ook niet dienstig. Bovendien dient hierbij te worden benadrukt dat de verzoekende partijen in hun aanvraag om machtiging tot verblijf geenszins hebben ingeroepen dat zij in Rusland geen tijdelijk verblijf zullen kunnen krijgen. Ten slotte stellen de verzoekende partijen de vraag waarom zij per se dienen terug te reizen naar Armenië of een land buiten het Schengengrondgebied teneinde aldaar een schriftelijke aanvraag te richten tot de Belgische ambassade, die op zijn beurt de aanvraag doorstuurt naar de Dienst Vreemdelingenzaken in Brussel die dan over de gegrondheid van de aanvraag zal oordelen. Zij vragen zich af waarom zij niet van het

voordeel van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kunnen genieten, inhoudende dat zij hun aanvraag in België op een schriftelijke wijze kunnen indienen, teneinde alle ongemakken die gepaard gaan met het vertrek uit België te vermijden. Zij stellen dat de Dienst Vreemdelingenzaken hardnekkig volhoudt aan een té strenge interpretatie van de voorwaarde 'buitengewone omstandigheden' en dat deze niet proportioneel is ten aanzien van de grote ongemakken waarmee zij geconfronteerd zullen worden. De Raad benadrukt nogmaals dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet een uitzondering op de algemene regel bepaald in artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet uitmaakt en dat de gemachtigde bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden beschikt over een discretionaire bevoegdheid. Het loutere feit dat de verzoekende partijen het niet eens zijn met de *in casu* gemaakte beoordeling, maakt niet dat deze beoordeling disproportioneel zou zijn of dat de gemachtigde een te strenge interpretatie van de voorwaarde 'buitengewone omstandigheden' hanteert. In de mate dat de verzoekende partijen met dit onderdeel van hun betoog kritiek uiten op de wettelijke regeling vervat in de artikelen 9 en 9bis van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hij niet bevoegd is zich over wetskritiek uit te spreken.

In een derde onderdeel verwijzen de verzoekende partijen naar hun kinderen. Zij menen dat de gemachtigde heeft gesteld dat artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) geen directe werking heeft. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen in hun aanvraag om machtiging tot verblijf zelf hebben aangegeven dat het Kinderrechtenverdrag geen directe werking heeft, maar dat dit in de bestreden beslissing geenszins gesteld wordt. In de bestreden beslissing wordt uiteengezet waarom de gemachtigde meent dat met deze beslissing geen schending van de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag of van de Belgische Grondwet vast te stellen is. De verzoekende partijen herhalen thans in hun verzoekschrift elementen die zij met betrekking tot het belang van de kinderen reeds in hun aanvraag om machtiging tot verblijf hebben aangehaald, maar hiermee tonen zij niet aan dat de bestreden beslissing de door hen in het enig middel aangehaalde bepalingen en beginselen zou schenden. Daar waar de verzoekende partijen stellen dat de gemachtigde met het argument dat het kind geen gespecialiseerd onderwijs behoeft, niet aantoonde dat hun kinderen effectief scholing in het land van herkomst zullen kunnen genieten, wijst de Raad erop dat het aan de verzoekende partijen is om aan te tonen dat scholing in het land van herkomst onmogelijk zou zijn. Er dient te worden vastgesteld dat zij in hun aanvraag om machtiging tot verblijf geenszins als buitengewone omstandigheid hebben ingeroepen dat het voor hun kinderen onmogelijk zou zijn om in Armenië scholing te genieten. Waar de verzoekende partijen ten slotte stellen dat het onredelijk is de vinger naar hen te wijzen en trachten voor te houden dat zij de belangen van hun kinderen hebben geschaad door zich in illegaal verblijf te nestelen, dat zij de belangen van hun kinderen nastreven, steeds oprechte pogingen hebben gedaan hun verblijf alhier te regulariseren en gedurende vijf jaar in België gedoogd werden, dient te worden vastgesteld dat zij opnieuw te kennen geven het niet eens te zijn met de beslissing van de gemachtigde, maar nalaten aan te tonen waarom het onredelijk is van de gemachtigde om te verwijzen naar het feit dat de verplichte scholing grotendeels in illegaal verblijf heeft plaatsgevonden, hetgeen de verzoekende partijen in hun verzoekschrift niet betwisten.

In een vierde onderdeel benadrukken de verzoekende partijen dat zij geen familiale of sociale relaties meer hebben in hun land van herkomst. Naast de vaststelling dat zij deze bewering niet staven, zoals zij in hun verzoekschrift ook zelf aangeven, dient te worden vastgesteld dat zij dit element geenszins in hun aanvraag om machtiging tot verblijf als buitengewone omstandigheid naar voren hebben gebracht, zodat aan de gemachtigde niet kan verweten worden hiermee geen rekening te hebben gehouden. Ook het feit dat zij in Armenië geen plaats zouden hebben alwaar zij gedurende de behandeling van hun aanvraag kunnen verblijven, dat zij geen familieleden of vrienden hebben die hen voor onbepaalde tijd onderdak kunnen verschaffen, dat zij ernstige financiële moeilijkheden zullen kennen, geen tewerkstelling hebben, niet afhankelijk kunnen zijn van naaste familieleden, geen uitkering van de Armeense autoriteiten kunnen genieten, gelet op hun lange afwezigheid, en dat de kans waarschijnlijk is dat zij in mensonwaardige omstandigheden zullen moeten leven tijdens de behandelingsduur van hun aanvraag, hebben zij slechts voor het eerst in hun verzoekschrift aangehaald. In hun aanvraag hebben zij slechts in het algemeen verwezen naar *"tal van elementen (...) waardoor het voor verzoekers uitermate moeilijk op emotioneel, familiaal, medisch, financieel, praktisch... vlak is om terug te keren naar hun land van herkomst teneinde aldaar hun aanvraag in te dienen"*, waarbij zij slechts met

betrekking tot de afwezigheid van een Belgische diplomatieke post in Armenië naar een (niet-gestaafde) financiële onhaalbaarheid hebben verwezen.

In een vijfde onderdeel verwijzen de verzoekende partijen naar hun integratie. Er dient te worden vastgesteld dat zij deze in hun aanvraag om machtiging tot verblijf slechts hebben ingeroepen in het kader van de gegrondheid van hun aanvraag. Bovendien heeft de gemachtigde in de bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat de verzoekende partijen beweren, wel degelijk concreet gemotiveerd waarom deze elementen ook niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Er wordt immers verwezen naar het feit dat enige integratie vooral in illegaal verblijf werd opgebouwd en dan ook niet als buitengewone omstandigheid kan weerhouden worden. De verzoekende partijen betwisten deze concrete motivering niet. Vervolgens verwijzen de verzoekende partijen opnieuw naar een aantal elementen van integratie die zij reeds in hun aanvraag hebben aangehaald en stellen zij zich de vraag of het redelijk en evenredig is om hen eerst terug te sturen naar hun land van herkomst en hen voor bovenvermelde moeilijkheden te stellen, rekening houdend met het feit dat de kans reëel is dat aan hen een verblijfsrecht zal worden toegekend. De Raad wijst erop dat de verzoekende partijen door zich deze vraag te stellen niet aantonen dat de bestreden beslissing onredelijk en onevenredig zou zijn en bovendien laten zij na aan te geven op grond waarvan zij menen dat de kans reëel zou zijn dat hen een verblijfsrecht zal worden toegekend.

In een zesde onderdeel verwijzen de verzoekende partijen naar de ingeroepen medische problematiek van de tweede verzoekende partij. De Raad wijst erop dat de verzoekende partijen geen belang hebben bij dit onderdeel van het enig middel, gelet op artikel 9bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet, dat het volgende stelt: *“Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard : 4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter”*. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33) blijkt immers dat het de betrachting van de wetgever was om *“opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridisch verantwoorde wijze te ontmoedigen. Artikel 9 bis, § 2, nieuw voorziet dan ook dat elementen die ingeroepen worden in het kader van artikel 9 bis, nieuw, van de wet, die reeds ingeroepen werden bij andere procedures, niet weerhouden zullen worden.”* Er dient te worden vastgesteld dat de medische problematiek van de tweede verzoekende partij reeds werd ingeroepen in de aanvragen van 1 augustus 2011 en 9 mei 2013 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De hierin vervatte medische elementen kunnen derhalve niet meer dienstig worden ingeroepen als buitengewone omstandigheden in het kader van een latere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Bij een eventuele nietigverklaring van de thans bestreden beslissing kan de gemachtigde blijkens de wet niet anders dan deze medische elementen niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheden. Het betoog van de verzoekende partijen in dit verband is dan ook niet dienstig. De vaststelling dat de beslissing van 18 juni 2013 waarbij voormelde aanvraag van 9 mei 2013 onontvankelijk werd verklaard en waarnaar de thans bestreden beslissing ook verwijst, op 8 juni 2015 vernietigd werd bij arrest met nummer 147 305 kan hieraan geen afbreuk doen. De verzoekende partijen voeren in hun verzoekschrift ook geenszins aan dat de door hen in hun aanvraag om machtiging tot verblijf ingeroepen elementen aangaande de medische problematiek van de tweede verzoekende partij andere elementen zouden zijn dan elementen die werden ingeroepen in het kader van de ingediende aanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In de mate dat de verzoekende partijen verwijzen naar artikel 3 van het EVRM en stellen dat bij het nemen van iedere bestuurlijke beslissing dient onderzocht te worden of dit artikel geschonden is, wijst de Raad erop dat de thans bestreden beslissing zich uitspreekt over het feit of de verzoekende partijen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in België in plaats van in het buitenland in te dienen. Indien de verzoekende partijen menen dat zij een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM lopen indien zij zich naar het buitenland moeten begeven om hun aanvraag in te dienen, dienen zij dit aan te voeren als buitengewone omstandigheid in hun op grond van voormeld artikel 9bis ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf. Zij hebben echter nagelaten dit te doen, zodat zij de gemachtigde niet kunnen

verwijten geen beoordeling van artikel 3 van het EVRM in de bestreden beslissing – die geen verwijderingsmaatregel inhoudt – te hebben doorgevoerd. Ook waar de verzoekende partijen een schending van artikel 3 van het EVRM koppelen aan de medische toestand van de tweede verzoekende partij en het terugsturen van hen naar hun land van herkomst, dient erop gewezen te worden dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de verzoekende partijen naar hun land van herkomst teruggestuurd worden, zodat ook dit onderdeel van hun betoog niet dienstig is. Een schending van artikel 3 van het EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

In een laatste onderdeel verwijzen de verzoekende partijen opnieuw naar “*tal van elementen (...) waardoor het voor de verzoekende partijen uitermate moeilijk op emotioneel, familiaal, medisch, financieel, praktisch... vlak is om terug te keren naar hun land van herkomst teneinde aldaar hun aanvraag in te dienen*”, menen zij dat de cumulatie van al deze elementen vanuit humanitair oogpunt dient beoordeeld te worden en dat geconcludeerd dient te worden dat deze cumulatie ongetwijfeld als buitengewone omstandigheid kan beschouwd worden. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen zich hierbij opnieuw beperken tot het herhalen van elementen die zij reeds in hun aanvraag om machtiging tot verblijf hebben aangehaald. In de mate dat zij wensen dat de Raad zich over deze en de andere doorheen het verzoekschrift aangehaalde elementen uit de aanvraag om machtiging tot verblijf uitsprekt in de plaats van de gemachtigde en in de mate dat zij doorheen het verzoekschrift met betrekking tot de ingeroepen elementen blijf geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze elementen en deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Gelet op het bovenstaande maken de verzoekende partijen een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en evenredigheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht en de artikelen 8 en 3 van het EVRM niet aannemelijk.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3 De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE